

Een avontuur van Tim en Janneke

Tim en Janneke gaan naar Amsterdam

Het was een stralende zaterdagochtend toen Tim zijn rugzakje inpakte. Vandaag was geen gewone dag in hun rustige dorpje – het was hun allereerste reis naar een grote stad: Amsterdam!

Tim en Janneke zitten in de trein en kijken uit het raam. Ze zien een weide met zwart-witte koeien en een Nederlandse windmolen aan de horizon.

De trein denderde door het platteland en al snel verschenen de hoge gebouwen van Amsterdam. De grachten glinsterden in het zonlicht en overal zoefden fietsen voorbij. Tim drukte zijn gezicht tegen het raam en keek met grote ogen naar buiten.

Ze stapten uit de trein en liepen naar de uitgang van het Centraal Station.

“Wauw, kijk eens naar al die fietsen, auto’s en trams!” riep hij uit.

Janneke glimlachte. “En het water! Ik kan niet wachten om het van dichtbij te zien.”

Ze liepen de stad in langs het water. De huizen waren allemaal anders en hun kleuren weerspiegelden in het water.

“Dit is geweldig!” zei Janneke.

Eenden kwaakten en zwommen bij de brug. Een bootje lag aan de kant om mensen in- en uit de boot te laten. Dit kenden Tim en Janneke niet in hun eigen dorp.

Ze liepen naar de steiger waar rondvaartboten lagen. Ze wilden ook wel een tochtje maken.

Tim wees naar een klein bruggetje waar straatmuzikanten vrolijke deuntjes speelden.

Vervolgens slenterden ze door een drukke markt. Kraampjes stonden vol met kaas, bloemen en houten klompen. De geur van verse stroopwafels hing in de lucht.

Janneke proefde een zoete wafel met stroop. “Mmm, heerlijk!”

Janneke kocht een klein boeket tulpen voor hun moeder. “Ze zullen deze thuis geweldig vinden,” zei ze.

Toen ze door een smalle straat liepen, zagen ze de grote deuren van het Rijksmuseum. Nieuwsgierig stapten ze naar binnen.

Ze werden omringd door schilderijen en sculpturen, en Janneke bleef staan voor een enorm schilderij van een windmolen.

“Kijk eens naar die kleuren!” fluisterde ze.

Tim bewonderde een schilderij van een schip op een stormachtige zee.

Plotseling rolde er een kleine gouden sleutel over de vloer.
Tim raapte hem op. “Waar zou deze kunnen passen?”

Terwijl ze verder liepen, bedachten ze zich dat ze ver van de hoofdstraat waren afgedwaald. De grachten leken allemaal op elkaar en de straatnaamborden waren verwarrend.

“Oei,” zei Tim, terwijl hij nerveus om zich heen keek.

“Ik denk dat we verdwaald zijn,” gaf Janneke toe.

Maar net op dat moment kwam er een vriendelijk meisje van ongeveer hun leeftijd naar hen toe.

“Hoi! Ik ben Noor,” zei ze met een glimlach. “Ik ken Amsterdam heel goed. Zal ik jullie een rondleiding geven?”

Tim en Janneke knikten enthousiast.

Noor leidde hen door rustige straten en vertelde verhalen over oude gebouwen, geheime binnenplaatsen en beroemde kunstenaars die daar ooit woonden.

Noor bracht hen naar een kleine binnenplaats vol kleurrijke muurschilderingen en een kleine fontein. Kinderen uit nabijgelegen huizen speelden daar, en de drie vrienden deden mee.

Tim klom in een boom, terwijl Janneke en Noor toekeken.

Janneke hielp een jonger kind met een tekening.

“Dit is misschien nog wel leuker dan een museum!” zei
Janneke blij.

Na het spelen herinnerde Tim zich de gouden sleutel. Noor bekeek hem aandachtig. “Ik denk dat hij de oude klokkentoren hier vlakbij opent,” zei ze.

Ze renden naar de toren en staken de sleutel in een klein deurtje aan de voet ervan.

Het deurtje kraakte open en onthulde een verborgen trap die naar boven ging.

Boven aangekomen, hadden ze een adembenemend uitzicht over Amsterdam: de grachten, de markt, het museum en zelfs de spoorrails waar ze vandaan waren gekomen.

Toen de zon onderging en de lucht oranje en roze kleurde, zaten Tim, Janneke en Noor op een bankje aan een gracht.

“Amsterdam is geweldig,” zei Tim.

“Het is enorm, kleurrijk en vol verrassingen,” voegde Janneke toe.

Noor glimlachte. “En er zijn altijd nog meer geheimen te ontdekken.”

Uiteindelijk was het tijd om de trein terug naar huis te nemen. Tim en Janneke namen afscheid van Noor. Ze zeiden haar gedag en beloofden dat ze op een dag terug zouden komen.

Ze liepen naar het mooie, oude Centraal Station, waar hun trein zou vertrekken.

De trein reed de stad uit, langs de grachten, de huizen en de bruggen. Tim keek uit het raam, met een vermoeide maar gelukkige glimlach op zijn gezicht.

“De volgende keer gaan we nog meer ontdekken,” zei hij.

Janneke knikte. “Amsterdam was slechts het begin van onze grote avonturen.”

Toen de trein bij hun dorp aankwam, stond moeder al op het perron op hen te wachten. Ze was blij om Tim en Janneke weer te zien.

Janneke liep naar haar moeder toe en gaf haar de tulpen.

“Tulpen uit Amsterdam”, zei Janneke. Moeder vond het lief en ze was er heel erg blij mee.

Story, Script and Illustration by Han van de Graaf 2025